

Kristi Himmelfartsdag,
Konfirmation kl. 12.30 2024

Kære konfirmander, og jeres familier og venner.

I dag er det jeres konfirmationsdag og i dag er det Kristi Himmelfartsdag. Det er en dag der både handler om afsked og en ny begyndelse.

Kristi Himmelfartsdag er dagen, hvor disciplene – alle dem der står her på rad og række her i kirken – dagen hvor de skulle tage afsked med Kristus - for anden gang. De havde taget afsked med ham en gang før. Det var da Jesus var blevet henrettet på et kors, og de bagefter begravede ham i en gravhule. Det var den værst tænkelig afsked og det vi mindes i de første triste påskedage. Det var en ond og frygtelig afsked. Disciplene mistede både Jesus og alt det de havde troet på og levet efter i de tre år, de havde vandret rundt med ham.

Afskeden Kristi Himmelfartsdag er lige modsat – det var en god afsked. Der er tale om et farvel, en vigtig tid er forbi, nu er det tid til nyt. Jesus skal ikke længere være bundet til ét sted, hans Ånd skal være overalt.

Jesus forlader dem ikke bare og tager alt med sig. Tværtimod så betror han dem det hele. De arver

det hele. Alt hvad han står for, alt hvad han har fortalt og lært dem. Når han forlader dem, så handler det ikke om at nu må de klare sig selv, nej, det handler om at give dem plads.

De skal ikke længere bare være elever eller disciple. Nu skal de være apostle. En apostel og en discipel er nemlig ikke det samme. Det er to forskellige ting. En discipel er en elev. En, der sidder på skolebænken.

En apostel er en udsending. Ja – ikke bare en udsending. Men en, der er sendt ud med fuldmagt. Deres læretid er forbi. Nu skal de gå ud i verden, ad deres egne veje og bruge alt, det som de har lært: med deres samvittighed som rettesnor. Dvs. når de var i tvivl om hvad der var det rigtige at sige eller gøre, så skulle de lytte til deres samvittighed. For de vidste inderst inde, hvornår de gjorde det rigtige og det kærlige, også selvom det kunne betyde, at de måtte ofre sig og lide lidt.

De bibelske fortællinger spejler sig ofte i vores egne fortællinger – i det liv vi lever. Det gælder også i dag. For i dag er også en afskeds dag for jer konfirmander, på flere måder: Det er en afskeds dag for os, for dette hold og vores tid sammen. Det er slut med at gå til konfirmationsforberedelse.

Da vi begyndte i sensommeren, var jeg forberedt på at det kunne blive en udfordring. Det hold jeg havde konfirmeret i foråret, havde krævet alt af min tålmodighed, og, overbærenhed. De var jo søde og dejlige hver for sig, men sammen var de noget af en mundfuld.

Så med jer tænkte jeg at I måtte begynde med at lave 10 bud som skulle gælde for undervisningen – bud I selv - kunne stå inde for.

Kan I huske det?

Jeg har dem her og de lyder således:

Man skal lytte til Eva-Maria

Man skal lytte til andre

man skal komme til tiden

Man skal følge kirkens regler

Man skal respektere hinanden

Man skal tale pænt til hinanden.

Man skal ikke afbryde hinanden.

Man skal kunne samarbejde med andre.

Man skal være positiv.

Man skal være åben for andres mening.

Alle paraderne røg ned, og mine bange anelser forsvandt som dug for solen.

Sådan som I besluttede det, blev det. Jeg har ikke én eneste gang måtte minde jer om reglerne, det betyder ikke - *at I ikke* - indimellem brød dem, men I var altid klar over det, når I gjorde det – og undskyldte.

Det er jo begrænset hvor tæt man kommer på hinanden med 1 1/2 times undervisning om ugen i 7 måneder – dog bilder jeg mig ind, at jeg har fået et ganske troværdigt kendskab til jer alle sammen. Jeg ved godt, at jeg fortsat roder rundt i jeres navne (undskyld, håber ikke at det sker i dag) Men jeg ved godt hvem I er.

I viste det allerede til den første undervisning. I er naturligvis ikke ens, men I er ganske særlige – det sammen sagde min kollega William om sit hold, da han skulle overdrage to af jer til mig i dag.

Foruden at I er sjove og dejlige at være sammen med, så er I også følsomme og tænksomme, nogle af jer ekstra sårbare. Bekymrede for fremtiden, og for jeres plads i verden, i livet og skolen.

Og ja, I tar´ ikke fejl: livet *er* hårdt. En ting er tidens hårde dagsordenen med miljøet og klimaet – og krig i Ukraine og Gaza, det er voldsomt at skulle forholde sig til. Foruden alt det man tiltrækkes af, og udsættes for, og lokkes til på SoME. Og dertil kommer, at det kræver en stor indsats af følge med i skolen, *at både* bevare venskaber og begynde på nye, at leve et teenager liv med fysiske og mentale forandringer, man lige skal vænne sig til.

At gå fra at være en nuttet lille unge, til at blive mere og mere selvstændig med meninger og holdninger der *ikke altid* følger mors eller fars.

Løsrivelsen er for længst begyndt – I siger farvel til barndommen, men ikke til *barneretten*, det er noget helt andet. I forhold til jeres forældre vil I altid være deres barn. Jeres forældre har fået den vigtige opgave at følge jer, helst med lidt afstand, og støtte jer bedst muligt med en hånd i ryggen og ikke i nakken. Det kan være en svær opgave, men husk på at jeres forældre udvikler sig også!

Konfirmationsfesten er på den måde en afskedsfest – vi fejrer jeres barndom – her i kirken: at I nu kan jeres kristne børnelærdom og Guds ja til jer vil følge jer resten af livet, og derhjemme, vil festen dreje som om alt det der har været og at I nu er på vej ind i voksenlivet.

Overgange kan være svære, derfor er det bedst at markerer dem med en god fest. En fest hvor man erkender og måske begræder at nu er det sådan. Og alle dem der er med til festen, de vil hjælpe en videre og være der som de hele tiden har været.

Tilbage til det hårde liv, det er ingen dans på roser som man siger. Og det er nok også godt, at det ikke er tilfældet. Meningen med livet er ikke nødvendigvis lutter glæde og lagkage. Modstand og hårde tider kan også blive særdeles meningsfulde, selvom de kræver meget af os. Vi lærer af dem, udvikler os hvis vi ellers tør se krisen i øjnene. Og vi forbinder os stærkere med hinanden, når vi holder sammen i svære tider.

I vil helt sikkert møde en masse godt og helt fantastisk på livets lange vej, men I vil også møde svigt og kæmpestore forhindringer og alvorlige tab. Bliv ved med at gå – stol på at I går på et stærkt fundament, Gud er med jer hele vejen og I har fået en opgave betroet:

Når I forlader kirken i dag, så er I ikke længere disciple – elever – I er faktisk udsendinge eller apostle, helt på linje med de første apostle. Den opgave de fik, det er også jeres opgave. I skal bringe tro, håb og kærlighed med jer ud i verden. Meningen med livet handler nemlig ikke kun om, hvad I får og opnår, eller endnu mere, hvad I ikke får og opnår – det er omvendt - livet handler om hvad I giver videre, hvordan I møder det liv I har fået. Så bliver livet aldrig meningsløst. Det handler om at være til for din næste.

Du skal elske din næste som dig selv, det er det kristne budskab. Hvordan gør man så det? Findes der en manual? Nej – det gør der ikke, men I har fået fuldmagt fra Gud og fra Kristus. I er ikke disciple, men apostle. I skal ikke holde jer til regler og love – eller i hvert fald ikke når det gælder religiøse love. Forholdet til medmennesket kan ikke sættes på formel. Det er aldrig entydigt, hvad der er bedst at gøre for sin næste. Lyt til jeres samvittighed og ikke til dårlige undskyldninger. Og endelig her til sidst: brug kirken.

Den er som en oplader når batterierne er flade – kom forbi og blive opladt ind i mellem, her hører I til. Lige meget hvor voksne I bliver, så vil I altid være Guds børn. Børneretten gælder nemlig her til evig tid. I Jesu Kristi navn, Amen.

Kirkebønnen er i dagens anledning en sammenskrivning af konfirmandernes mange bønner.

Kære Gud, tak for livet og for dig der er i alle, dig der hjælper alle, dig der er for alle. Jeg ved at jeg er heldig: jeg har taget over hovedet, en god seng, mad og drikke – alle jeg holder af, er ved godt helbred og har det godt, jeg bor i et godt, velfungerende og nogenlunde sikkert land. Jeg er virkelig glad for det gode liv du har givet mig.

Jeg beder for dem vi har mistet, dem der lever i usikkerhed eller står i en dårlig situation, dem med ingen penge eller familie, alle der har det svært. Hjælp mig til at være der, når folk har brug for mig.

Krig gør mig vred, ligesom klimakrisen og forurening. Og at folk i det hele taget ikke kan enes i verden, at der er konflikter og kaos som bliver ved med at være her.

Tilgiv mine synder, alle de dårlige ting jeg har gjort. Hjælp mig, så jeg kan koncentrere mig i skolen og faktisk forstå hvad der foregår! Årsprøver og eksamener er en af de ting jeg kan få det helt dårligt med selv over og det er ikke særligt sjovt. jeg har meget angst, det er svært at holde ud. Hjælp mig til at finde styrke til at gå igennem livets problemer. Giv mig visdom og overskud.

Jeg vil bede for, at både jeg selv, men generelt, at alle kan blive mere tilfreds med deres eget selskab og lære at elske dem selv lidt mere. Det er spild af liv at gå rundt og være sur, det er livet for dyrebart til.

Til slut vil jeg bede for min familie, venner og bekendte. Jeg håber det bedste for os alle i fremtiden. Jeg vil altid elske dig Gud, selv når jeg tvivler. Tak for dig, tak for alle og tak for konfirmationen. Amen.

